

Milí bratři a sestry, dnešní slavnosti se dotýkáme největšího tajemství naší víry. Čtení, která jsme při této příležitosti slyšeli, nám mohou pomoci opět znovu uchopit toto tajemství, čím je pro nás.

První čtení nás zavádí do období putování izraelského národa pouští, období, které je pro zkušenost identity vyvoleného národa rozhodující. Protože právě na poušti zakoušel putující Boží lid Hospodinovu péči, která se projevovala pravidelným darem pokrmu, který se jistě dá nazvat „nebeským chlebem“, protože denně padal z nebe, aby mu poskytoval obživu. Hospodinu v souvislosti s těmito událostmi ukládá lidu příkaz: **nezapomeň!** Nezapomeň na Hospodina, na to, co pro tebe udělal, před čím tě chránil, co z tebe udělal, ale také k čemu ses zavázal ve smlouvě s Hospodinem. **Nezapomenout** je vlastně jiný výraz pro víru, vytrvat.

Ježíš v **evangeliu** říká, že jezení jeho těla a pití jeho krve dává člověku podíl na životě, který smrt nemůže vzít: *kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky...* My lidé nejsme plnými vlastníky našich životů. Denně to vyznáváme tehdy, když jíme. Jezení pokrmu je vlastně přijímání života, stále znovu. To, co sníme, se v nás rozloží a stane se to naší součástí, zabudován se to do našeho těla. V eucharistii se děje opačný proces: Ježíš, který do nás vchází jako pokrm, nás postupně přetváří, buduje z nás své vlastní tělo, tělo církve. Živý organismus, který je oživován Božím Duchem.

O tom mluvilo dnešní **druhé čtení**. *Kalich požehnání* – to byl přesný terminus při židovské velikonoční hostině zvané *seder*. Tento třetí kalich, který se podle obřadu pije po díkyvdání po jídle, se stává kalichem Kristovy krve během eucharistické hostiny. *Chléb, který lámeme* – opět obvyklý prvek sederové hostiny, kdy se žehnal nekvašený chléb – a opět, Ježíš z něj činí podíl na něčem neskonale větším, na Ježíšově bytí, na spáse, kterou Bůh nabízí člověku. **Lámat jeden chléb, pít z jednoho kalicha**, to je vytváření jediného těla, těla církve. Zároveň v tom všem slavíme památku, kdy my i Ježíš vzpomíná a činí přítomnou svůj největší skutek lásky – své sebeobětování na kříži.

Přeji nám všem, abychom vytrvali v tom, co nám Ježíš svěřil a také abychom s žili podle toho, co takto ve víře vykonáváme.